

стимулювала розвиток соціального туризму через підтримку держави такої форми туризму (від фінансової до організаційної та просвітницької).

Відтак, для України є імперативним вивчати, адаптувати й імплементувати досвід розвинених країн у свою державну політику розвитку туризму в цілому та соціального туризму зокрема.

Література

1. Charles Étienne Bélanger & Louis Jolin (2011) The International Organisation of Social Tourism (ISTO) working towards a right to holidays and tourism for all, *Current Issues in Tourism*, 14:5, 475-482. URL: https://www.researchgate.net/publication/233020975_The_International_Organisation_of_Social_Tourism_ISTO_working_towards_a_right_to_holidays_and_tourism_for_all (дата звернення 28.01.2020).

2. Organisation internationale du tourisme social. URL: https://fr.wikipedia.org/wiki/Organisation_internationale_du_tourisme_social (дата звернення 28.01.2020).

3. Зрада отменяется. Арахамия подправил сам себя насчет Ассоциации с Евросоюзом. Страна.UA. URL: <https://strana.ua/news/245949-arakhmija-podpravil-vitse-premera-kulebu-naschet-intenratsii-i-assotsiatsii-s-evrosojuzom.html> (дата звернення 28.01.2020).

4. Колотуха О.В. Соціальний туризм в Україні: проблеми та перспективи розвитку. Проблемы материальной культуры. Географические науки. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/bitstream/handle/123456789/35838/57-Kolotyha.pdf> (дата звернення 28.01.2020).

5. Рейтинги окремих країн Human Development Index Ranking | Human Development Reports. URL: <http://www.hdr.undp.org/en/2019-report> (дата звернення 28.01.2020).

6. Федорченко В.К. Зарубіжний досвід туристської освіти. Перспективи розвитку туризму в Україні: збірник статей до ювілею В.К. Федорченка. Відп. ред. Федорченко Н.В.; Мініч І.М. Тернопіль. Підручники і посібники, 2019. С. 6-21.

7. Федорченко В.К. Учебное пособие «Социальный туризм: реальности и перспективы» по направлению подготовки 6.140103 «Туризм» отрасли знаний 1401 «Сфера обслуживания» 19 мая 2014. 45 с.

УДК 347.78:004.738.5(043.2)

Філінович В.В., к.ю.н.,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ВЕБ-САЙТ У НАЦІОНАЛЬНОМУ ЗАКОНОДАВСТВІ ТА ПРАВОВІЙ ДОКТРИНІ

Сучасне життя неможливо уявити без користування «благами цивілізації», особливо це стосується використання мережі Інтернет. До її

складу входять велика кількість урядових, корпоративних, наукових та домашніх комп'ютерних мереж, об'єднаних протоколом IP із урахуванням принципу розподілу пакетів даних. Але зазвичай для пересічних громадян Інтернет – це незліченна кількість веб-сайтів.

У свою чергу, веб-сайт, відповідно до American Heritage Dictionary представляє собою сукупність пов'язаних мережевих веб-ресурсів, типу веб-сторінок та мультимедійного вмісту, що опубліковані як мінімум на 1 веб-сервері і можуть бути знайдені за певним доменним ім'ям [1].

Національне законодавство лише у 2017 році попвнилося визначенням веб-сайту як правової категорії, до цього часу українські-нормативно правові акти визначення такого терміну не містили і не виділяли його як самостійний об'єкт права інтелектуальної власності. Наразі, у статті 1 Закону України про авторське право і суміжні права вказано наступне:

Веб-сайт - сукупність даних, електронної (цифрової) інформації, інших об'єктів авторського права і (або) суміжних прав тощо, пов'язаних між собою і структурованих у межах адреси веб-сайту і (або) облікового запису власника цього веб-сайту, доступ до яких здійснюється через адресу мережі Інтернет, що може складатися з доменного імені, записів про каталоги або виклики і (або) числової адреси за Інтернет-протоколом [4]. Таке визначення було додано до ЗУ про авторське право і суміжні права відповідно до ЗУ № 1977-VIII від 23 березня 2017 року.

Тим же НПА було зазначено і визначення терміну «веб-сторінка» як складової частини сайту, в склад якої можуть входити дані, електронна інформація й інші об'єкти авторського права.

Якщо ж звернутися до доктринальних вчень, то, поперше, слід дослідити підхід, запропонований М.В. Гурою, за яким предмет розгляду визначається як відокремлений елемент Інтернету, що має логічну завершеність та був створений на основі технології гіперпосилань. Також за М.В. Гурою веб-сайт має розташовуватися на сервері та мати унікальну адресу, щоб будь-який інтернет-користувач міг звернутися до нього [3, с. 6].

Російський юрист-практик А. Серго під веб-сайтом розуміє сукупність html-сторінок як гіпертекстових документів, електронних творів та комп'ютерної програми, що використовується для функціонування перерахованих складових частин [6, с. 35].

На думку К.С. Басманової предмет розгляду - це результат інтелектуальної діяльності людини, який призначений для розміщення у всесвітній мережі, і який в своєму складі має статичну основу у вигляді об'єктного коду і дизайну ресурсу, а також контенту як сукупності різнорідних об'єктів виключних прав та інших матеріалів [2].

На думку сучасного українського науковця К.О. Зерова веб-сайт можна розглядати як існуючий в цифровій формі твір, який має бути розміщений в Інтернеті. Саме через веб-сайт відбувається надання

доступу користувачам до розміщеного на веб-ресурсі вмісту [5].

Тим не менш, більшість дослідників дійшли єдності у тому, що веб-сайт – це завжди об'єкт права інтелектуальної власності. На думку автора даного матеріалу, що була детально обґрунтована у відповідному дисертаційному дослідженні, веб-сайти слід розуміти як збірники особливого типу [7, с. 41]. Відповідно до ЗУ про авторське право і суміжні права (стаття 19) автор збірника має відповідне авторське право на підбір і розташування творів, здійснені у вигляді упорядкування, але обов'язково на основі творчої складової.

Враховуючи вищевикладене, можна дійти висновку, що закріплення у законодавстві поняття веб-сайту як особливого типу збірника мало б на меті захистити права авторів та власників веб-ресурсу. Особливо важливо для останнього завжди підкріплювати відповідні відносини із авторами авторським договором. Також можна розглядати веб-сайт і взагалі як окремий об'єкт права інтелектуальної власності, в такому випадку необхідно розробити адекватне правове регулювання, що б дало змогу захистити всі залучені сторони.

Література

1. Website. American Heritage® Dictionary of the English Language, Fifth Edition. Farlex. 2016. URL: <https://www.thefreedictionary.com/Website> (дата звернення: 16.01.2020).

2. Басманова Е.С. Интернет-сайт как объект имущественных прав: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. Москва: Институт законодательства и сравнительного правоведения при Правительстве РФ, 2010. 30 с. URL: <http://www.dissercat.com/content/internet-sait-kak-obekt-imushchestvennykh-pra> (дата звернення: 16.01.2020).

3. Гура М.В. Цивільно-правова охорона Інтернет-сайту в Україні: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03. Київ. НАН України. Інститут держави і права ім. В.М. Корецького, 2006. 31 с.

4. Закон України «Про авторське право і суміжні права». Відомості Верховної Ради України. 1994. № 13. Ст. 64.

5. Зеров К.О. Особливості захисту авторських прав на твори, розміщені в мережі інтернет: монографія. НДІ інтелектуальної власності НАПрНУ. Київ. Інтерсервіс, 2018. 220 с.

6. Серго А.Г., Пуцин В.С. Право интеллектуальной собственности для ИТ-специалистов: ученик / под ред. А.Г. Серго. Москва. ООО ИПЦ Маска, 2018. 290 с.

7. Філінович В.В. Веб-сайт як особливий об'єкт права інтелектуальної власності (Ukrainian Edition). Саарбрюккен: LAP LAMBERT Academic Publishing, 2017. 232 с.